

Sau khi giảm độ cao, chiếc Boeing 747 khởi hành từ sân bay quốc tế Charles de Gaulle (Paris, Pháp) từ từ đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất. Tuy vừa trải qua một chặng đường dài với hơn 12 tiếng đồng hồ bay, nhưng với Lâm Thanh, mọi cảm giác mệt mỏi đã tan biến, nhường lại cho niềm vui và sự hồi hộp tràn ngập trong lòng cô gái. Khi giọng nói nhỏ nhẹ của chị tiếp viên hàng không thông báo nhiệt độ bên ngoài vừa dứt, Lâm Thanh liền ngoái sang bên cạnh để nhìn ra cửa sổ máy bay. Quê nhà đây rồi! Quang cảnh dưới sân bay đang hiện ra trong ánh nắng xuân rực rỡ và gần gũi. Hôm nay là ngày tiễn ông Táo về trời, Lâm Thanh nghĩ và lảng lảng với cảm giác sung sướng khi biết chỉ lát nữa thôi mình sẽ gặp lại những người thân...

Nhận hành lý xong, Lâm Thanh vội vã ra ngoài. Đón cô ở sân bay, không chỉ có ba má, cậu em trai, mà còn có cả anh Quang, con bác Xanh, người hơn Thanh mấy tuổi, trước đây sống cùng khu tập thể với gia đình cô. Sao hôm nay anh ấy lại ra đây? Lâm Thanh ngạc nhiên nhưng chẳng lẽ lại hỏi, cô chỉ chào rồi ôm chèoang lấy mẹ, sau đó trò chuyện cùng mọi người.

Đã mấy năm không gặp lại, trông Quang chừng chạc và đẹp trai hẳn.

- Chuẩn bị cưới vợ chưa anh Quang?

Khi mọi người ra ngoài sân, thấy Quang lặng lẽ đi phía sau, đây giúp chiếc xe chở chiếc vali to, phía bên trên có chiếc măng-tô của mình, Lâm Thanh lùi lại hỏi chuyện. Quang cười:

- Cũng sắp rồi!

- Ở thế hả, em chúc mừng anh Quang nha!

- Nhưng đừng chúc vội! Vì không biết người ta có bằng lòng không...

- Sao lại thế?

Quang không trả lời, chỉ nhìn Lâm Thanh rồi mỉm cười, nhưng gương mặt anh chợt buồn buồn làm Lâm Thanh thấy không tiện hỏi nữa. Cô nghĩ, Quang đang yêu ai đó và có thể hai người đang trực trực. Hồi Lâm Thanh chưa sang Pháp du học, Quang và Lâm Thanh thân nhau như thể anh em. Có việc gì cô nhờ, Quang cũng giúp. Khi còn cùng sống chung ở khu tập thể, anh đã giúp cô rất nhiều trong việc học môn toán. Sau này, nhà Quang dọn đi nơi khác và Quang tốt nghiệp đại học rồi đi làm cho một doanh nghiệp tại Nha Trang, còn Lâm Thanh sang Pháp học, họ vẫn thường xuyên liên lạc, có khi qua Email, có khi trò chuyện trực tiếp với nhau trên mạng. Cách đây mấy tháng khi có người sang Pháp, Quang gửi cho cô cuốn sách của giáo sư toán học Ngô Bảo Châu và Nguyễn Phương Văn mới xuất bản "Ai và Ky ở xứ sở những con số tăng hình" - cuốn sách vừa có chất toán, lại vừa có chất thơ; vừa mang tư tưởng triết học sâu sắc. Vốn là người say mê môn toán, đọc nó, Lâm Thanh rất thích, luôn thầm cảm ơn người đã nghĩ đến và gửi tặng mình. Có điều, cô không hiểu được ý nghĩa



NGỠ không phải TÌNH YÊU

Truyện ngắn của HẠNH NHI

của hai con chữ mà ở phần đề tặng. Quang đã ghi: "Ước gì..." Có lần, Lâm Thanh hỏi nhưng Quang chỉ nói sau này em sẽ biết, rồi không giải thích gì thêm và Lâm Thanh đoán Quang đùa nên thôi.

Trên chặng đường từ thành phố Hồ Chí Minh về Nha Trang, Quang ngồi lặng lẽ phía sau xe, còn Lâm Thanh thì hết nói chuyện này đến chuyện khác. Cô thích thú nhìn cảnh đẹp hai bên đường, nhất là khi xe chạy về gần đến Nha Trang, qua đoạn đường ven biển sát Bãi Dài với những đụn cát trắng, và ngoài kia biển thăm một màu xanh.

Được ăn Tết ở quê nhà là điều rất hạnh phúc đối với Lâm Thanh. Mấy Tết trước ở đất khách quê người, Lâm Thanh và bạn bè thường nói với nhau, về quê, chỉ nghĩ những món ăn ngày Tết cũng đã thấy hấp dẫn, nhất là mùi bánh chưng, củ kiệu, măng hầm... Giờ thì với Lâm Thanh điều đó đã thành sự thật. Trong nhà tuy ai nấy đều bận rộn nhưng không khí thật ấm cúng. Khách khứa đông đúc, có hôm Lâm Thanh phải ở nhà cả ngày để tiếp khách thay

ba mẹ. Những lúc rảnh rỗi, cô tranh thủ đi thăm bà con và những người thân; rồi còn bạn bè nữa chứ, hết nhóm này lại đến nhóm khác kéo đi.

Thình thoàng, Quang đến nhà Lâm Thanh chơi và dường như anh định tâm sự điều gì đó, song chỉ nhìn mà không nói, thậm chí khi có hai anh em đi uống cà phê, Quang cũng chỉ quanh quẩn với đề tài công việc. Sáng mừng bốn Tết, mẹ Lâm Thanh đang làm bếp, bất chợt nhìn cô báo: Hình như Quang nó để ý con đấy, Thanh à! Lâm Thanh tỏ ra ngạc nhiên, không tin vào điều đó, vì nếu có tình ý gì thì ai lại tỏ ra như vậy, với lại một người như Quang không thể không có bạn gái.

- Không phải đâu mẹ à! Anh ấy thiếu gì cô.

- Làm gì có. Bác Xanh báo thằng Quang chưa có ai, mà nghe đâu về nhà lúc nào cũng nhắc tới con!

Lâm Thanh lặng im, nhưng từ khi nghe mẹ nói bỗng dưng trong lòng có sự thay đổi mà chính cô cũng không hình dung được. Hay là anh ấy yêu thật? Mỗi khi ngồi một mình, hoặc buổi tối trước

lúc ngủ, tự dưng cô lại nghĩ về Quang rồi nhớ lại kỷ niệm, những chuyện lớn, chuyện nhỏ trong các lần hai anh em gặp nhau. Không, không phải yêu, không có chuyện anh ấy để ý mình như mẹ nói! Vẫn bình thường, chứ có gì đặc biệt đâu? Ủ, người mà anh ấy nói tại sân bay với mình rằng sẽ cưới là ai vậy ta? Hồi còn học lớp 12, Lâm Thanh chỉ nghĩ đến mỗi việc học, không giao lưu rộng rãi, nói gì đến chuyện yêu đương. Rồi khi vào đại học, được nhận học bổng sang Pháp, cô hầu như dành mọi thời gian cho việc học. Và bây giờ... Có phải điều mẹ nói là đúng không? Chẳng lẽ anh ấy để ý đến mình nhưng không nói ra? Hay là... không chừng... Chỉ mấy ngày đi qua mà Lâm Thanh tưởng như mình là một người nào khác. Cô không lý giải nổi do đâu, mình cứ nghĩ về Quang? Hai ngày không thấy Quang ghé qua nhà chơi, cô đã cảm thấy thiếu thiếu, muốn gặp. Ủ, mình và anh ấy yêu nhau cũng tốt chứ có sao đâu? Cô tự đặt câu hỏi nhưng rồi bị câu hỏi khác lấn át: Nhưng anh ấy đã có ai chưa? Liệu anh có tình cảm với mình không? Lấy cô đi xe máy không thạo, muốn Quang đưa đi đó đây để mua sắm và dạo chơi, Lâm Thanh liền chủ động gọi điện thoại cho anh. Lúc nào cũng vậy, Quang luôn vui vẻ và rất tận tụy. Tuy sau Tết phải đi làm, nhưng anh không từ chối bất cứ điều gì Lâm Thanh nhờ, thậm chí còn nhiệt tình hơn là khác. Chỉ có điều, Lâm Thanh bắt đầu thấy buồn, rằng Quang chẳng đề cập gì đến... vấn đề ấy.

Tết này, Lâm Thanh chỉ về nước được 25 ngày. Chương trình đại học coi như đã hoàn tất. Lần này cô sẽ sang Pháp một năm để theo tiếp chương trình cao học. Thời gian còn lại quá ngắn trong khi Lâm Thanh cảm thấy không muốn xa gia đình và xa Quang chút nào. Có lần cô tự hỏi, hay là mình thô lộ với anh ấy? Không được, tuy thân thiết nhưng không thể để anh ấy xem thường! Chắc hẳn không phải là tình yêu, có thể anh ấy chỉ coi mình là em gái! Đùng, đùng bao giờ nghĩ tới chuyện này! - Lâm Thanh tự nhủ nhiều lần như vậy.

Ba ngày, trước khi Lâm Thanh vào thành phố Hồ Chí Minh để bay sang Pháp, Quang phải ra Hà Nội gấp do có công tác đột xuất cần giải quyết của Công ty. Vì bị phân công đột ngột nên Quang không kịp chia tay Lâm Thanh. Buổi sáng trên đường ra sân bay Cam Ranh, anh chỉ kịp ghé qua nhà cô gái, gửi gói quà nhỏ. Thật tiếc, cô gái không có nhà. Quang không thể chờ được vì Lâm Thanh đang đi với ba mình đến thăm một người thân cách đó khá xa.

Gần trưa về nhà, cô cầm món quà được gói cẩn thận và chẳng buồn mở ra xem. Cảm giác hụt hẫng xâm chiếm trong tâm trí, và Lâm Thanh đoán đó là một cuốn sách nên không vội mở ra. Cô tạm để nó trên cái giá sách ở đầu giường. Quá tệ! Lâm Thanh trách Quang, nhưng lát sau, sự buồn giận vơi bớt. Cô cảm thấy tò mò nên mở gói quà ra xem. Điều gì thế này? Không phải sách mà đó là cuốn nhật ký của Quang cùng lá thư anh viết cho Lâm Thanh. Chỉ mới đọc lá thư và mấy trang nhật ký, Lâm Thanh không kim được cảm xúc. Thì ra từ lâu anh ấy yêu mình mà không dám nói. Cứ ngỡ...

Niềm hạnh phúc dâng tràn làm cô muốn khóc. Cô cầm vội chiếc điện thoại lên gọi cho Quang nhưng hình như anh đang ở trên máy bay nên không liên lạc được. Gọi tiếp mấy lần vẫn không có tín hiệu trả lời, Lâm Thanh liền nhắn tin. "Anh ơi! Anh có thể về sớm trước khi em đi được không?". Tin nhắn gửi đi, có hồi hộp chờ đợi, nhưng hộp thư của tin nhắn trong chiếc điện thoại trên tay cô vẫn hiện lên dòng chữ "Đang chờ"...

□ H.N

Võ Thị Hồng Tô

Chỉ là
thế thôi

Chẳng còn xuân sắc cho ai
Thì giăng sợi nhớ ra ngoài thình không
Trà hương theo ngọn gió đồng
Để nghe xuân nín cảnh đồng giao mùa

Khi nào chanh ngọt mía chua
Để ta đi hái lộc chùa cho nhau
Bao giờ biển cạn sông sâu
Để em gom nắng bắc cầu anh sang

Núi cao còn có mây ngàn
Để khi tắt gió vai choàng tay ôm
Em về tóc rối sao hờm
Gót vương hoa sữa còn thơm dại khờ

Chỉ tình đem vá câu thơ
Như sông nín giữ đời bờ thế thời
Chẳng còn xuân sắc đời mơ
Thì gieo giọt nhớ về nơi không vẫn

Đợi người tìm quả bồ quân
Còn đầu hương sắc để phân tóc xanh
Xuân xưa hoa trái chẳng lành
Thì ươm hạt mới để dành xuân sau.

□ V.T.H.T

Trần Vạn Giã

Tấu khúc bên biển
chiều xuân

Đang nghe biển gọi mùa xuân đến
Một chút tình quê đủ nhớ đời
Tôi đã yêu một thời hoa dại
Một thời say đắm sóng ngàn khơi

Biển ơi tôi đọc bài thơ cũ
Ai có về không? Tôi vẫn chờ
Nhìn qua sương khói phương trời nhớ
Áo trắng ngày xưa. Áo có bay?

Dù sao tôi cũng yêu hoa cúc
Dù sóng ngàn khơi đã bạc đầu
Thắm sâu chi lắm trong lòng cát
Xa mấy năm ròng đủ khổ nhau

Người ơi tôi vẫn xanh áo mới
Cánh én mùa xuân ngút biển trời
Và tôi nín lại ba ngày Tết
Với biển tình yêu suốt một đời...

□ T.V.G

Nguyễn Loan

Bức tờ lịch
cuối năm

Bức tờ lịch cuối năm
Biết mình thêm một tuổi
Bàn tay cứ ngập ngừng
Muốn kéo thời gian lại

Qua rồi thời non dại
Biết vui không biết buồn
Qua rồi thời nóng nổi
Chút vụng về yêu đương

Giờ tờ lịch trên tường
Lặng yên nhìn không nói
Một năm - một quãng đường
Thơ ơi! Còn tiếc tuổi?

Bước sang thêm năm mới
Tóc thêm nhiều sợi sương
Bức đi ngày tháng cũ
Bức sao niếm thơ vương?

□ N.L

Từ Dạ Linh

Phía bên này
mùa đông

Phía bên này mùa đông
Vẫn nồng nàn hương nhớ
Nghe như từng hơi thở
Khát vọng em, đam mê...

Bên em chờ nắng ấm
Hay xuân ngập trời mơ?
Hoa đang thì khoe sắc
Ông bướm có đập đi?

Gửi cho em mùa nhớ,
Khăn voan choàng hững hờ.
Thẹn thùng động trong mắt
Anh ngày ấy ngần ngại.

Bây chừ là mùa đông
Tìm anh còn ánh lửa
Ủ tro những mùa nhớ
Vòng tay ôm một người.

Phía bên này mùa đông
Vẫn nồng nàn hương nhớ,
Rồi mùa xuân sẽ đến
Em - ngập tràn xuân anh!

□ T.D.L